По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 52 (10.435). Львів, неділя 8 березня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов. — Конто почт. щад. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“ Львів. — Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Західні вітри.

Версайський трактат, хоч незвичайно ціпко звязує Німеччину, в суті річи не творить забезпеки перед ріжними несподіванками. Навпаки, кожна його постанова є провокацією, запереченням поміркованости побідників і трівкости нової европейської будівлі. Кожна постанова цього одностороннього договору настроює до безнастанної, впертої, послідовної думки про невідкличність коректур в основі і деталях парижського пакту. І справді всі намагання після 1919 р. йшли в напрямку поправок і піддержання загальної будівлі версайського трактату та втягнення в його орбіту в тій або иншій формі Німеччини і СРСР, чи то через Лігу Націй, чи шляхом пакту про неагресію, чи вкінці через заключення окремого пакту для забезпеки Франції перед німецькою відплатою. Канни і Генуя 1922 р., пропозиції д-ра Куна 1923 р., женевський протокол 1924 р. — всі ці заходи мали на меті довести до компромісу між теорією версайського трактату і вимогами та практикою життя, а що найменше недвозначно заспокоїти Францію перед неминучим реваншем Німеччини.

Всі ці намагання не мали ніякого успіху. Майже всі вони розбилися на польській рафі і зайвий раз виявили, що найслабшим місцем в будівлі европейського миру є Польща. І ніхто, але то ніхто не хоче пхати здорову голову під евангеліє та брати на себе зобовязання щодо забезпеки польських границь, щодо оборони ненарушности Польщі, якої вже саме географічне положення — по словам пос. Ліберкана — є її смертним ложем. Правда, Франція вже шість літ крутиться і розпинається за Польщею, та ця удавана журливість має на меті тільки виждати моменту, коли можливо буде повернути до старої концепції французько-російського союзу.

І знову повіяли західні вітри, несучи на своїх крилах нові вісти про змагання забезпечити европейський мир, дати ґарантії безпеки вічно трівожній Франції і створити Німеччині основи для широкої співпраці в сімї европейських держав і народів.

Дві пропозиції змагають до цеї мети: англійська і німецька. Перша з них висуває союз пятьох західних держав: Англії, Франції, Бельгії, Італії й Німеччини. Англійський проєкт передбачує рівноправність всіх договірних держав з виключенням окремих умов між генер. штабами Франції, Англії і Бельгії. Німецька пропозиція, зроблена в Парижі німецьким амбасадором Гешом, йде в напрямку взаємного забезпечення теперішньої західної границі, одначе з виключенням ґарантії для границь на сході. Німецька пропозиція, підкреслюючи конечність ревізії границь на східних кордонах Німеччини, зазначує, що до своєї мети прямуватиме німецький уряд мирним шляхом: чи то через безпосередні умови з Польщею, чи то за посередництвом Ліги Націй, а саме шляхом приноровлення 19 ст. пакту Ліґи, яка постановляє, що загальний збір Ліґи Націй може від часу до часу візвати своїх членів, щоби „приступили до нового розгляду договорів, які вже не дадуться приноровити, та розсліду міжнародного положення, якого дальше піддержування могло би погрожувати світовому мирові“.

Обі пропозиції, англійська і німецька сходяться у спільному знаменнику щодо своєї мети: забезпечити мир і основи версайського трактату на заході, відкриваючи можливости його глибших коректур на сході.

Німецькі пропозиції йдуть по лінії, загально закресленій мин. року німецьким соціялістичним діячем Брайтшайдом, який підчас нарад Ліґи Націй переконував европейських політиків про змінність трактатів і про конечність ревіндикації Сілезії й Поморя та внесення данціґського коридору. Тоді то Мек Донельдові „вирвався“ вислів про несправедливість поділу Сілезії, вислів, який з подиву гідною скромністю проковтнув польський міністр Скшиньскі.

Таким чином вже в Женеві створено ту підойму, яка сьогодня пускає в рух всю европейську політичну думку. Цікаво, що без огляду на перипетії німецької внутрішньої політики, без огляду на те, чи при кермі є Штреземан, Маркс, Лютер, чи був би Брайшайд, конечність ревізії на східних кордонах є аксіомою німецької політики.

Як же прийнято німецьку пропозицію?

Англійські урядові кола уважають німецьку пропозицію взагалі приманчивою. Застереження йде тільки в тому напрямку, щоби зміни на сході не переводити насильним способом, щоби не викликувати воєнного пожару. Англійська преса навіть заохочує Німеччину до поширення своїх границь і впливів на сході. Німецький похід на схід повинен відбутися без зайвих перепон, бо инакше надмір німецької енергії міг би вилитися на инших границях. Є це пересторога для Франції, щ[illegible] не виявляла надмірної вперт[illegible] в збереженні французько-польського зачіпно-відпорного союзу, щоби погодилася на ревізію західних границь Польщі, бо инакше це може відбитися на східних границях Франції. — „Таймс“ конкретнійше говорить про цю справу: „Відомо, що тзв. польський коридор і поділ вуглевого терену в Сілезії є причиною безнастанного хвилювання й неспокою в Німеччині, та що той неспокій загострює загальне подразнення в східній Европі. Можливість управильнення тієї проблеми мирним шляхом повинна бути взята на увагу. Всі пропозиції, що можуть припинити розвинення тієї площини тертя до розмірів причин війни, мусять бути дуже основно розважені. Польща й прихильники Польщі мусять застановитися над тим, чи створення трівких і приязних відносин з дуже могутнім сусідом не є варте великого змагання і розумного компромісу“.

Становище Франції в порушеній справі є досить хитке, неясне, нерішуче. Повінь слів, які пливуть як весняні води в французькій пресі, змагають до обняття ґарантійним пактом Польщі без нарушення її західних границь, або радять виждати подрібної німецької пропозиції в тій справі, або говорять про честь Франції, яка не повинна опустити Польщі в прикрій для неї хвилі, бо Німеччина тільки вичікує моменту, щоби зглaдити Польщу з лиця землі, а що найменше зробити з неї свого васаля. Та серед цеї досить негармонійної гармонії, чисто тактичних ходів прорівається й різкий голос звязаної з теперішньою парляментською більшістю „Ле Ер Нувель“, яка без обиняків атакує Польщу. Польща — пишеться там — є тепер найбільшою небезпекою для миру, а грубо помиляється той, хто думає, що ціла французька політика має бути залежною від зачіпно-відпорного трактату, який зовсім непотрібно заключила Франція з Польщею.

Правдоподібно французький уряд не відмовитьсяр озпочати дискусію над німецькими пропозиціями під умовою, що новий (західний) ґарантійний пакт не виключить окремих військових договорів між Францією, Англією і Бельгією; що Німеччина, вступаючи до Ліґи Націй, прийме всі випливаючі зі свого вступлення зобовязання та що наступить зміна берлінських пропозицій щодо майбутніх німецьких договорів з Польщею і Чехословаччиною. По иншим відомостям Ерріо вимагає, щоби на випадок кризи в Европі була збережена свобода децизії за договірними сторонами та щоби в цілости були збережені з боку Німеччини параграфи 42, 43 і 44 версайського трактату (демілітаризація Надрення).

Французькі офіційні застереження є досить туманні, гнучкі і двозначні. Та певним є, що французький премієр не думає обняти ґарантійним пактом Польщі. Ця певність ще зросте, коли мати на увазі, що на карку Ерріо вже сидить ґерманофіл Кайо, який є на черзі приходу до влади.

Ф. Ф.

Дозріваючі події в Італії.

У комбінаціях нових союзів великих держав згадували останніми часами дуже мало про Італію. Італійське політичне життя надто сильно зайняте власними справами: італійська дипльоматія не дуже схвильована актуальною проблємою ревізії Версайського договору.

Останньою політичною подією в Італії це вагання опозиційних партій, чи не слід вернутись назад до парляменту, по зробленій сецесії. Пригадаймо, що опозиція покинула „Монтечіторіо“ для демонстрації проти фашистівського уряду, у пересвідченні, що цим приневолить його до розписання нових виборів на основі наскрізь демократичної системи. Та в цьому опозиція перерахувалась. Муссоліні перейшов до ще енергічніїших метод; опозиціоністи хотіли скликувати віча — прилюдні зібрання заборонено; хотіли вони витворити свою партійну, дисципліновану організацію — заборонено творення всіх нефашистівських партій; хотіли почати боротьбу в пресі — на друковане слово наклали колодку цензури.

Не було ради: опозиція рішила покористуватись утраченим правом слова з парляментарної трибуни. Не треба уявляти собі, що це рішення є прощею до Каносси. На зібранні у Медіоляні, де радили над

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie. Pr. 148/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Presowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo“ Nr. 47 (10.430) z dnia 3. III. 1925. w artykułach pod tytułem 1) „Hromadśke samowriaduwannia“ ustęp między słowami: wid 10-ty lit... a: Wid samoho poczatku, w tymże artykule ustęp między słowami: nekulturnist... a: Projekt hromadśkoho, w tymże artykule ustęp między słowami: na układ syl... do końca artykułu. 2) „Opereikowi wołodari ta ich sojuznyky“ ustęp między słowami: szczo i Trepow zawiera znamiona[illegible] 1) zbrodni z § 65 a) u. k. i występku z § 302 u. k. ad 2) zbrodni z § 65 a) u. k. uznał dokonaną w dniu 2. bereznia 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 4. marca 1925 r.

(Підпис нечиткий).

цією справою, старий дипльомат Джолітті, що залишився в парляменті, де веде боротьбу з Муссоліні — сказав своє поважне слово. А саме: якщо уряд, по повороті опозиційних послів до парляменту, схоче відобрати їм право критики або не дозволить на публичний передрук їх промов, тоді Джолітті, разом зі своїми симпатиками, покине також парлямент. По такім виступі складе святочну заяву, що ні один опозиційний посол не ввійде більше до фашистівського парляменту.

До зміни тактики опозиції причиняється чимало неясне становище сенату, який всупереч обіцянкам не вішов проти уряду. Ясно, що за сей час фашисти не сплять. Генеральний секретар їх партії, Фаріначчі, приготовляє проект щодо обмеження свободи рухів опозиційних послів і щодо удержавлення преси, яка, на взірок радянської, могла би бути лише фашистівською.

З цього бачимо, що насильні засоби уряду Муссоліні мусять бути наслідком зростаючої сили опозиції. Муссоліні прийшов до пересвідчення, що процес будування державного ладу революційним шляхом ще незакінчений. І саме тому він уважає необхідним та доцільним спіратись більше на збройній силі, як на духовій. Не передбачуючи вислідку цієї боротьби, слід звернути увагу, що вона небавком може ввійти в нову фазу, що може значно скаламутити нинішню поверхню, буцім-то втихомирену фашистівською булавою.

Диктатура на довгу мету не в силі забезпечити нормальних умовин суспільного розвитку. Навіть найпопулярніший провідник народу мусить рахуватись зі своїми противниками, якщо вони вміють найти доступ до суспільности. Чи нові проекти фашистівського уряду в силі позбавити опозиційних політиків спроможности впливу на загал — у цім можна сумніватись. Найближча сесія парляменту буде першим наочним доказом взаємин двох сил, що борються за вплив у державі.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

З жидівських справ.

Енунціяція посла Райха про намірену загострену опозицію сіоністів.

В останніх днях відбувся в Варшаві зїзд сіоністів, на якому дійшло до обєднання сіоністичних організацій всієї Польщі. Про сам зїзд та про його перебіг писати не збіраємося. Та вважаємо за доцільне звернути увагу на факт, що зараз же по зїзді посол Райх уважав за потрібне відбути з жидівськими публіцистами конференцію та заявити їм про перехід жидівського клюбу до гострішої опозиції в соймі та сенаті.

Саме на зїзді заатакували передовсім східньо-галицьких сіоністів за їхню невдалу політику до уряду, який заподіяв так багато лиха жидівському населенню. Зїзд візвав у першій своїй резолюції парляментарну репрезентацію „до боротьби з екстермінаційною польською політикою на спілку з тими групами польської демократії (невже такі є?), які поборюють шовіністичну реакцію, прямують до знищення національного гетту та до зреалізування збірного права національних меншостей згідно з постановами конституції та версайського трактату. **Жидівська парляментарна репрезентація мусить з цілою рішучістю противставити себе всяким спробам використати Жидів як знаряддя національного гетту**".

Кінцеві слова наведеної резолюції найкраще доказують, що були такі сіоністичні політики, які імено й давали себе використовувати як знаряддя до такого національного гетту. І саме до таких ультра льояльістів належав подекуди між иншими і провідник східньо-галицьких сіоністів посол Райх зі своїми однодумцями.

Все повище наведене мабуть і було причиною енунціяцій посла Райха, які зараже по зїзді появилися у жидівській пресі.

Енунціяція посла Райха — це своєрідна спроба quasi політичної реабілітації. Посол Райх визнає, що він зі своїми однодумцями спочатку повірив в добру волю уряду, який обіцяв навіть стримати виконання відомої ревізії концесій. Та завівся! Уряд не потримав своїх обіцянок. Далі пос. Райх зачепив ще й numerus clausus і сконстатував, що антисемітизм як урядової так і соймової та сенатської політики дійшов до свого зеніту. З огляду на те „жаліти треба, що (уряд) не тільки не має тенденції взяти на увагу наших жалів та постулятів, але нема навіть познак його доброї волі для пізнання та зрозуміння цих останніх".

Одначе видно, що ні зїзд ні посунений „до зеніту" польський антисемітизм не викоріняли в посла Райха його природної „льояльности", коли він зважився висказати в своїй енунціяції таке: „Ніколи в життю не міг би я зашкодити державі, а тому вважаю в деяких хвилях мовчанку за свій обовязок". Він мав на думці мовчанку перед Европою і Америкою про польські надужиття у відношенню до Жидів.

„Супроти всіх дотеперішніх обявів (польської політики) жидівська парляментарна репрезентація мусить зберігати дотеперішню опозицію в як найінтензивнішому темпі. Не значить воно, щоби ми не мали на увазі всяких **можливостей**, але з другого боку не бачимо причини стримування нашої тактики та безнастанного пригадування собі і жидівському населенню **поміркованости навіть тоді, коли розвіваються всі наші надії**".

Що слід розуміти під „усякими можливостями" а навіть під тою „з другого боку поміркованістю", цього посол Райх не вияснює. Але саме тими натяками на свою льояльність, на поміркованість та „всякі можливости" він недвозначно виявляє всю оту оригінальну опозицію в майбутньому. Чи можна таку опозицію з „усякими можливостями" (очевидячки, що річ іде про відступлення від неї) назвати направду опозицією та ще й до того загостреною — це вже горіх до розкушення для самого посла Райха.

Слід ствердити, що та енунціяція цілковито не йде по лінії наведеної вгорі резолюції першого загально-сіоністичного зїзду з цілої Польщі. Про якінебудь пляни рвальної боротьби з екстермінаційною польською політикою та про боротьбу за здійснення „збірного права" національних меншостей п. Райх і вусом не моргне. Цеж у великій мірі могло би зашкодити його політичному махерству. Через те то в нього так сильно підкреслені всі ті „всякі можливости".

Не зачепив п. Райх ще одної дуже важної справи, порушеної в резолюції, а то боротьби з використовуванням жидівства як знаряддя до національного гетту. Про цю ролю жидівства на території цілої польської держави а зокрема в нас вже теж писалося на сторінках нашого органу і повторювати не будемо. Очевидячки, що від такого ясного поставлення справи п. Райх відмовився у своїй заяві та й не можна від нього чого иншого вимагати, коли зважити всю його дотеперішню політику на соймовій арені. Як мертвому не поможе кадило, так і п. Райхові не помогли нічого постанови зїзду. Цікаво тільки, чи група посла Грінбавма вповні поділяє ту знаменниту та „повну опозиції" енунціяцію п. Райха. По всій імовірности ні. Коли отже наступило позапарляментарне обєднання всіх сіоністів у Польщі то навряд чи таке фактичне обєднання буде можливе на парляментарній арені.

Посол Райх дальше вестиме свою політику і дальше тріватимуть внутрі жидівської парлям. репрезентації суперечности, які існували досі.

Спроба тої quasi політичної реабілітації цілковито не вдалася. Навпаки, вона ще раз виявила, що сіоністи зпід стягу п. Райха й надалі будуть йти у хвості польської реакції з великою шкодою певно за все для себе самих.

В. М.

Шкільний плебісцит

Шкільне віче в Сокалі.

Дня 2. березня п. р. відбулася в Сокалі довірочна шкільна нарада, скликана повітовим шкільним комітетом з д-ром Ріпецьким, як головою. Попереднього дня відбулася така сама нарада спеціяльно для м. Сокаля. Зацікавлення шкільними справами величезне. Хоча „уніфіковані" дороги непоступні, а „весняний" дощик лляв зовсім немилосердно, явилося поверх 300 селян зі судового сокальського повіту. Тому, що саля більше не могла помістити, решта стояла на дворі. Слід при тім зазначити, що Белзчина веде акцію самостійно.

Нараду отворив о год. 2. попол. д-р Ріпецький, вказуючи на важний момент. Справу шкільних законів і практичного використання їх для народнього середнього шкільництва реферував п. Лев Ясінчук зі Львова. По рефераті забирали голос пп. д-р Чайківський, Мельничук, Вітик, Хрущ і 16 селян, ставлячи ріжні запити відносно до шкільного закону. Окрему дискусію викликала справа „Рідної Школи". Ухвалено перевести статутово організацію Кружків УПТ-ва в кожній громаді Сокальщини та підперти зорганізовано „Рідну Школу" через виконування доручень Головної управи. Бадьоро, з постановою пильнувати шкільну акцію, розійшлися учасники по кінцевій промові д-ра Ріпецького.

Шкільна акція у сокальському повіті в повному ході. Розійшлося поверх 6000 декларацій; підписують усі батьки. По селах війти відмовляють леґалізувати декларації, заслонюючись заказами поліції, яка знова відпекується, будьто би видавала якінебудь розпорядження, в староство знову, в якого м. и. інтервенював п. Ріпецький.

Василь Барвінський.

„Кавказ" С. Людкевича.

(З нагоди концерту „Бояна".)

В неділю 8. марта спів. Тов. „Львівський Боян" виконає при співучасти симфонічної оркестри муз. Тов-а ім. М. Лисенка по раз перший у цілости симфонічну кантату д-ра Ст. Людкевича „Кавказ". — Поема Т. Шевченка, яка є основою цього твору, всім нам доволі відома. Поодинокі части його теж були перед, що правда, вже давними роками виконувані і мабуть тоді були предметом вступних обяснень або рецензійних заміток. І хоча безперечно дехто матиме ще доволі інтензивні спомини вражінь з виконуваних поодиноких частин „Кавказу" все таки, у відношенні до цього твору як цілости будуть вони неповні, а тим самим може і не зовсім вірні. Тимто недільне виконання цього твору матиме безперечно характер і значіння премієри, яка в огляду на доволі вузьке, хоча безумовно зростаюче русло нашого музичного життя набирає незвичайного значіння, а вслід за тим оказаним буде хоча би вкоротці подати нашій музикальній публиці деяку характеристику цього твору, і то лише із вовнішного боку.

Як основу свого твору взяв д-р Людкевич ледви яку 3-ту частину самої поеми Шевченка, яка проте обіймає есенціональну суть тенденції цілої поеми, а яка узмістовлюється в коротких кульмінаційних словах кінцевої части кантати: „Борітеся — поборете!"

До музичного перетоплення дальший тяг Шевченкової поеми з її моралізаторськими, сильно іронізуючими тенденціями не надається, абстрагуючи від закінчення, яке є тільки поетичною присвятою поеми Якову де Бальмену — приятелеві Шевченка — погибшому в боях на Кавказі. — І так розмірно короткий підклад поетичний розложив д-р Людкевич аж на 4-ри доволі довгі части, який то поділ випливає нетільки з зазначень у самій поезії, але і з музичного боку є льогічно обоснований та конечний.

Коли торкнемося незвичайно важного питання в творі такого рода, а саме мотивіки — то слід зазначити, що автор не мав на цілі приступити до праці з якимсь то апаратом всіляких т. зв. „провідних мотивів" (Leitmotive) і їх переведення, — чи то з таким чистим способом у новійшій музиці виводжування з одного мотиву — дальших, відповідно до намріеної характеристики. Однак не зважаючи на те, треба замітити, що тематика у цілім творі є доволі прецизна, ядерна, покривається вповні з внутрішним змістом. Певні анальогії у будові ріжних мотивів раз мельодійного, раз ритмічного характеру, можнаб часто виказати та навіть на упертого підсунути авторові і деяке „розумове" передумання у цьому напрямі, однак на загал видається мені більш імовірним, що всякі такі анальогії повстали майже припадково, — здебільша — наслідок внутрішнього переживання ніж зовнішнього передумання, що є тим цінніщим.

Не входячи тут у чисто музичну аналізу поодиноких частин симфонічної кантати, перейду вкоротці їх зміст.

Найбільш характеристичним нетільки для зверхньої форми, але і для внутрішньої виразовости І-шої частини Кавказу „Прометей" є слова поезії, які передають муки Прометея — заповідь невміручости живого слова „Та не випє живучої крови — воно знову оживає і сміється знову" і вкінці повні не лише віри, але свідомости слова „не скує душі живої і слова живого". З музичного боку ті три моменти є незвичайно вірно схоплені. На місце мук Прометея впровад[illegible]ують нас згуки якогось-то понур[illegible]го хоралу, співаного unisone [illegible]сами та тенорами, який вл[illegible]дає вражіння таємно-трагіч[illegible] величі тих гір „засіяних горем, кровію политих". Короткий мотив болю в першім такті перегривки виступає в дальшім тягу в ріжних видах і темпах у відверненні — синкопованні в авгментації (збільшенню) чи дімінуції (зменшенню) лучиться в цілі ланцюхи, ілюструючи з повною експресією слова поезії „Споконвіку Прометея там орел карає". Та небавом понурі гармонії вияснюються — з звуків оркестри плине до нас чимраз дуще течія світла — і чуємо слова надії „Та не випє живущої крови". Успокоюють нас солодкі та повні живучої надії тони кантілени: „воно знову оживає і сміється знову" а вслід за тим лунає бадьора пісня мужеського, відтак мішаного хору: „Не вмирає душа наша, не вмирає воля". Ця частина кінчиться величавим фугатом „не скує душі живої і слова живого!" Може дивно, що форма фуги скована назверх ріжними теоретичними правилами, форма, яка здавалося би фантазії людській накладає всякого рода пута — у данім випадку як не можна краще і влучнійше підходить до суті та значіння інтерпретованих слів. Вияснює це внутрішня прикмета цієї суворої форми: — тема фуги переходячи від одного голосу до другого — своїм безупинним поворотом і впертою появою — недвозначно і рішучо зазначує свою життєздатність — незнищимість своєї сили. І тим то інтерпретацію слів „не скує душі живої і слова живого" схопив автор з музичного боку якнайвірнійше. Хоч не маємо тут діла з фугою суворо до кінця переведеною — все таки не тільки довжина, але і внутрішній зміст ідуть далеко поза вузкі рямці т. зв. фугата. Поминаючи знаменито переведену експозицію, в якій відповідь теми (comes — товариш) виступає часто у формі stretti-у (тісно за собою наступлення даної теми в ріжних голосах) тема фуги виступає ще раз в цілости в альті — чого звичайно у фугатах вже нема — але і після того не можна сказати, що тема зникає з овиду, вона тільки розпроблюється — чи навіть

Рівнож ведеться акцію в справі українізації сокальської польської гімназії. Є запевнених 180 підписів. Поділено селян-батьків гімназійних учеників на партії по 40, які мають день по дневі зявлятися у директора гімназії і, як цього вимагає закон, в його приняві підписувати декларації. Очевидно, що директор гімназії п. Копія протиділає цьому всякими способами. Він неохоче принимає від батьків декларації, — га, щоби їх зневохотити від виконання народнього обовязку, з призирством в присутности дотичного батька відчитує зі шкільних катальогів, що ось його син не робить в науці ніяких поступів, отже заходи батька є зайві, — бажаючи таким робом перестрашити батька й спонукати його забрати декларацію назад. Ще більшу участь під тим оглядом розвиває гімназійний сторож Пшевоцкі — який просто грозить батькам, що через декларації напитають собі біди, бо їх синів переслідуватимуть за це. — Заходи отсих панів не відносять ніякого результату; вони стрічаються з надто свідомим елементом, який не дасть себе нікому стероризувати, та відобрати собі належних прав.

Шкільне віче в Радимні.

За почином і заходами о. І. Черкавського відбулося дня 2. III. в Радимні велике шкільне віче при співучасти півтори тисячки народу з близьких і найдальших громад ярославського повіту. Президію віча творили: о. декан А. Борисевич, о. д-р Трохимчук, парох Радимна, сел. Тучак з Пяшок і міщ. Городецький з Радимна. Відповідний річевий реферат про шкільний „кресовий" закон і обовязки, вложені ним на кожного Українця, виголосив І. Гонтарський з Перемишля. Заінтересування селян було велике. З признанням годиться піднести численну участь священства. По поясняючих відповідях на численні запити, замкнув віче кінцевою промовою о. Борисевич.

Наслідки целібатщини.

Виступлення І-шого й ІІ-гого року з перемиської духовної семинарії.

Вже маємо наслідки непередуманої целібатної пропаганди і пресії, викликаної нашими владиками на богословах. З перемиської духовної семинарії виступив в четвер (5. ц. м.) І-ший і ІІ-гий рік духовної семинарії, а збирається на днях виступити ІІІ-тій рік.

Хід подій представляється ось так:

В перемиській духовній семинарії недавно проголошено примусовий целібат для питомців двох перших років. ІІІ-тьому рокові обіцяно дати дозвіл на евентуальну женячку, т. зн. що владика може допустити по двох-трьох роках жонатого богослова до свячень на основі свого субєктивного погляду. Останньому рокові (IV-тому) оставлено вільну руку. Проти такої поведінки в першу чергу запротестували питомці двох перших років. Дня 5. ц. м. в годині 8-мій рано вислали вони делегацію, зложену в чотирьох представників (по двох з кожного року) домагаючись від ректора о. Лакоти відкликання незгідного з правами східної церкви примусового целібату.

Делегація вручила о. ректорові записку, адресовану до о. епископа Коциловського, в якій подається історію останніх целібатних перипетій. Питомці, вступаючи до духовної семинарії, були переконані, що згідно з їх сумлінням, буде їм полишена свобода вибору жонатого або нежонатого стану. Та 2. січня заскочено їх несподіванкою. Перемиський владика проголосив загальний целібат. В записці читаємо:

Як будучі священики, виступаючи в обороні прав гр.-кат. церкви і у власній з окрема, заявляємо, що:

1) введення загального целібату в духовній семинарії в Перемишлі противиться ухвалам львівського синоду з 1891 р. і волі всього українського духовенства та народу, як також причиняється до захитання католицької релігії в нашім народі;

2) введення загального целібату тепер, коли ми вже потратили два чи один рік часу, є для нас великою кривдою, бо не може причинитися до того, що втратимо можність студіювання в инших наукових заведенях, а навіть до звичнення нашого цілого будучого життя. При вступленні на теольогію ми нічого не чули про загальний целібат. Були випадки, що при елекції деякі кандидати заявили свою згоду виїхати на вищі студії до Риму або до Відня, розуміючи це буквально, це зн. що зараз з початком першого року їх там вишлеться, що духовна власть приняла це як їх запит на целібат. Одначе тепер рішатися нам на це, проти чого виступає голос совісти, ми не важимося. Хочемо бути добрими священиками і знаємо, що такими будемо, коли нам лишиться надальше свободу вибору;

3) в доказ оборони прав церкви і наших з окрема з нинішнім днем всі питомці першого і другого року виступають зі семинарії;

4) вернемо в мури семинарії щойно тоді, коли привернуть права, ухвалені львівським синодом з 1891 р., затверджені Апост. Столицею і коли приміться на дальші студії товаришів, що виступили з теольогії після проголошення загального целібату, якщо бажалиб продовжувати ці студії".

О. ректор Лакота не дав ніякої відповіди в справі відкликання примусового целібату, супроти чого в 2-гій годині попол. наступив exodus питомців в числі 46 (24 з першого року і 22 з другого).

Очевидно, це потягне за собою анальогічні виступлення з духовної семинарії у Львові і Станиславові. Таким чином акти насилля з боку вищих духовних чинників доведуть до сумних наслідків і поглиблення розстрою в нашому громадянстві.

З почуттям жалю і досади приходиться запитати: Чи це мали на меті наші владики, проголошуючи і насильно переводячи загальний целібат?

ОСТАННІ ВІСТИ.

Прем. Ґрабскі про німецькі пропозиції.

На засіданні польського сойму відчитано інтерпеляцію до през. ради мін. і мін. загр. справ у справі німецьких предложень про зміну польсько-німецької границі. Інтерпеляцію підписали всі польські партії і жидівський клюб. През. ради мін. Грабскі відчитав урядову заяву, в якій м. ин. заявив, що французький уряд міг би прийняти пакт, який містився би в рямцях версайського договору. Польща бажає мира і не відмовить нікому своєї співпраці для вдержання його, але під услівям додержання територіяльних постанов. Якінебудь спроби нарушення status quo стрінуться в рішучим спротивленням Польщі. — На цьому засідання замкнено. Слідуюче 17. березня.

Німеччина має готову армію.

„Інтрансіжан" звідомляє, що кінцеві внесення, до яких дійшов міжсоюзн. комітет у Версалі, є: Німеччина може виставити вже нині сильну армію. Штаби її вже є і працюють пильно. Треба їм лише кілька місяців для змобілізування армії, що була би також небезпечна для Франції як у 1914 р.

Чемберлен і Черчіль супроти ґарант. договору.

„Матен" звідомляє, що канцл. скарбу Черчіль є прихильником ґарантійного договору з участю Німеччини. Чемберлен бажає, щоби якнайскорше заключити договір між Англією, Францією й Бельгією.

Рада амбасадорів.

На 7. березня скликано засідання Ради амбасадорів. Візьмуть участь Еріо, Чемберлен і Фош.

Французька преса про ґарант. договір.

„Пті Пар" коментуючи промови Чемберлена, зазначує, що англ.-франц.-бельгійський договір з у[illegible] Німеччини, ґарантував би [illegible] безпеку. Для нарушення мира вистарчило би викликання Німеччиною конфлікту над Вислою. „Еко д' Парі" пише, що найменше нарушення границь Польщі булоб початком нарушення територ. стану [illegible] Европи.

НОВИНКИ.

— **Д-р Дмитро Левицький** уступив зі становища начального редактора „Діла". Управа Видавничої Спілки „Діло" висловлює отсим приводу подяку д-ру Дмитрові Левицькому за безкористне ведення нашого часопису на протязі останніх шістьнайцяти місяців.

— **Конфіската.** Вчорашнє (51) число „Діла" сконфісковано за кінцевий устув передової статті п. н. „Невблаганна конечність" і за одно речення резолюції президії Комінтерну про розпуск української комун. партії.

— **Комуністичний рух серед польських робітників.** Видачу польського комуністичного посла Лянцуцкого судові виконуючи комуніст. організації задля живої агітації поміж робітництвом. І так на Гор. Шлеську робітники копальні „Фішпус", зібрані 16 м. м. у числі 1800 осіб, внесли резолюцію протесту проти згаданої видачі комун. посла. Теж саме ухвалили збори комун. робітників у Замостю. Очевидно, що при цій нагоді попалось у резолюціях ППС-ам, НПР-івцям і всій „буржуазній реакції" на землі сущій.

— **Справа д-ра Я. Селезінки.** У вересні минулого року відбулася перед судом присяжних у Львові розправа проти д-ра Ярослава Селезінки, бувшого члена Уряду През. У. Н. Р. По тій розправі, якої перебіг був свого часу докладно поданий в нашій газеті, засуджено д-ра Селезінку на два роки тяжкої вязниці. Від того присуду вніс був оборонець д-р Глушкевич дуже основно зложене зажалення неважности, а д-ра Селезінку по 7-місячній слідчій вязниці випущено на волю. 4-го ц. м. відбулася касаційна розправа перед Найвищим Судом у Варшаві. По глибоко обдуманій і переконуючій промові оборонця д-ра Антона Герасимова зі Стрия, скасував Найвисший Суд присуд першого суду і завернув цілу справу до пововного розслізу судом присяжних у Львові.

— **Ще про виступ артистки Сальомеї Крушельницької** перед італійською королевою на двірському концерті в Римі. З приводу нашої замітки, поміщеної про цей виступ в позавчерашньому числі нашого часопису за італійською газетою просять нас з кругів тутешньої рідні артистки помістити отсе виясненя: На основі надсиланих артисткою оригінальних оповісток, програм і газетних рецензій можна переконатися, що Сальомея Крушельницька на всіх своїх концертах — чи в Італії, чи в Полудневій Америці — завсіди співає українські пісні, яких ніколи не бракує в її репертуарі. Нема сумніву, що і свій виступ на двірському концерті вона використала, щоби познайомити слухачів з красою української музики. Вона співала українські пісні на своїх останніх концертах в Римі, Генуї, Спеції і Савоні перед широкою публикою і також само напевно співала їх також перед італійською королевою, оскілько лише була для цього відповідна нагода. Цього не виключає обставина, що півофіціяльна італійська газета в своїй короткій замітці — не подаючи певної програми — не згадала нічого про українські пісні. Додати годиться, що Сальомея Крушельницька в розмовах (інтервю) з газетними репортерами завсіди зазначує, що вона Українка.

— **Імя Тютюника знаряддям підозрілої агітації.** В останньому часі на Волині, Поліссю і взагалі на українських землях здовж кордонної лінії масово ширяться всілякі більше й менше сенсаційні й фантастичні вістки про армію Юрка Тютюника, яка буцім то стоїть готовою по другому боці кордону, щоби допомогти активно тутешньому повстанню і т. п. По селах увихаються якісь люди, які закликують до повстання, називають себе висланниками Тютюника та обіцюють несотворені блага, як що підеться за їх гаслами. Не слід вірити тенденційним поголоскам, а зокрема перестерігаємо наших селян перед підозрілими людьми, які накликують до „повстання".

— **Епідемія самогубств.** Віденська ратункова стація оголошує звіт, який насуває дуже сумні рефлексії на тему умовин життя у розкішній наддунайській столиці, людських нервів та повоєнного світогляду. А саме в одному лише міс. лютому н. р. тамошня ратункова стація була завізвана до 179 самогубців, із яких частину вдалося їй ще повернути до життя. В січні скількість самовбийств і самовбийчих спроб у Відні рахується 179.

— **Про „Понедільосьнє" Жеромского** виголосить І. Гемпель із Варшави відчит у понеділок 9 п. м. о 7¼ год. веч. з вел. салі „Народнього Дому". Білети можна раніше купувати в бюрі часописів Шерера, пасаж Гавсмана, а в дні відчиту при касі від год. 6. 1546 1—1

— **Масони й українське письменство. —ІІ. частина.** Історик Деніс Зубрицький, відгомін масонства в Котляревського і Шевченка. Відчит дир. д-ра Щурата відбудеться дня 7. марта 1925 в суботу о годині 5 пополудні в салі Бесіди, вул. Рутовского ч. 22. Заходом Товариства Жінок з вищою освітою. Проситься прибути. 1533

ступає у більше звязаній, так скажу, сконденсованій формі.

Що до частини другої, то приходиться мало що додати до слів раніше сказаних. Є це справді „молитва" утомлених—мучених; музика повна тяжкого суму переходить звільна у нетерплячку, яка, проте, уступає місця надії та вірі, що „встане воля" і кінчиться якимсь гимном надії і віри в Божу силу та слово. Ще на мент приходить рефлексія, — упритомнення собі страшної дійсности та згуки молитви і надії в оркестрі кінчать ту частину.

ІІІ-та частина Кавказу „Хортам, гончим і псарям слава!" це по формі і змісті рід якогось крівавого скерца, а під оглядом драматичного напруження безперечно найсильніша часть кантати. Чуємо ще раз тони понурого хоралу з першої части, а відтак зачинаються оргії розбуханих пристрастей царів гнобителів — слух наш проймають проймаючі тони боєвих фанфар і то не тільки в оркестрі, але і в хорі (влучно схоплений мотив „лягло кістьми людей муштрованих чимало") а вслід за тим пливуть ріки крови і сліз — дівочих тихих сліз „пролитих нишком серед ночі" — і „матірніх гарячих" і „батьківських кріваних сліз" і зливаються у неаглибне „огненне море!"

Слава! Слава! хортам, гончим і псарям і нашим батюшкам царям. Мов з підземелля відзиваються на закінчення цеї части повні дикої іронії і заповіди страшної пімсти оклики [illegible] від мук і крови юрби замучених і катованих.

В IV-тій части „Борітеся" доходять нас спершу з орхестри відомі вже нам та тепер якісь невимовно далекі, а при тім повні маєстату згуки терпінь Прометея, чуємо вже не понурий та величний хорал „І вам слава сині гори кригою окуті і вам лицарі великі Богом не забуті". Лунає перший величній боєвий заклик „Борітеся" і зачинається крівавий бій. На мить мов відгук долітають нас початкові тони молитви, мов на знак вислухання її Всевишнім і бій іде знов з непереможною силою. Слід тут звернути увагу на ритмічну ідентичність теми, яка виступає в орхестрі у канонічнім веденні перед наступом хору „Вам Бог помагає — борітеся-поборете!" з ритмічною структурою теми фуґи. Чи автор зробив це свідомо, не знаю, у всякому разі годі не запримітити [illegible] якогось ідеового звязку між [illegible] двома темпами і їх внутрішним [illegible]ням. Там була вона висловом [illegible] конечности „душі живої і слова живого" тут запорукою остаточної побіди кожної душі — того слова. Чуємо згуки наче вже побідного святочного маршу — темпо, щораз більше приспішене і останні оклики „борітеся поборете", що кінчають ту частину а заразом цілий [illegible] позантний твір і вливають [illegible] наші серця свідомість виграного бою. Нехай недільне виконання цього такого нам близького змістом твору буде подією, яка покріпить і наповнить вірою наболілі серця та душі

Дешевий місяць української книжки

від 1—31 марта ц. р. продає і висилає за післяплатою слід. книжки:

Аміціс: Записки школяра 0·60
Адрієн: Аграр. процес в Добростанах 0·50
Авдикович: Моя популярність 2·—
Акорди 6·—
Будзиновський: Хлопська посілість 2·—
Вовчок: Посмертні оповідання 2·—
Гедін: Крізь пустині Азії 4 томи 2·—
Гавптман: Візник Геншель 2·—
Гамсун: Вікторія 1·—
Горобець: Дикий виноград 1·—
Гюнтер: Часи географічних відкрить 2·—
Гаерштам: Мрії Карін Брандт 2·—
Дерлиця Композитор, опов. 2·30
Драгоманів: М. Ів. Костомарів 0·20
Жанр: Уличник 1·—
Збиточник Гумфрі 0·80
Кміт: Тремтіння душі 1·80
Карманський: Al fresco, поезії 0·60
Купрін: Собача доля опов. 0·40
Левицький: Сопілкова умова 0·20
Мальо: Без родини, опов. 0·80
Мартович: Народна роша, опов. 0·50
„Мітюмахи" 0·10
Охримович: Розвиток укр. нац. думки 1·50
Олесь: На зелених горах 0·20
Опільський: Танечниця з Пібасту 0·75
Пятка Степан: На річках 0·20
Понтопідан: Із хат 1·50
Поліщук: Манівцями 2·—
Пулюй: Непропаща сила 0·20
„ Нові і перемінні звізди 0·70
Руф: Фільотас 0·20
Сроковський: Оповідання 1·50
Сеньобо: Австрія в 19 в. 0·60
Соневицький: Пригоди Одиссея 0·90
Стефаник: Синя книжечка 0·50
Скалик: В святій землі 0·10
Толстой: Козаки опов. 3·00
Тимченко: Калевала 3·00
Талін: Хто і як панував над московським народом 0·50
Тесленко: Страчене життя опов. 0·60
Туринський: Поза межами болю 2·50
Франко: Панщина 1·—
„ Панщизняний хліб 0·20
„ Шевченко героєм польської рев. легенди 0·40
Філіпов: Іван Гус 0·20
Федькович: Вибір поезій 3·00
Чайківський: Оповідання 0·60
Чехов: Каштанка 0·20
Шіпер: Політична історія Палестини 3·00
Щурат: На досвідку нової доби 2·00

з 50 % опустом

1486 1—1

Книгарня Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, Ринок ч. 10.

Під кермою швайцарських сил виконує прецезійно направу годинників. По стінні годинники посилаю до хати. Телеф. 1881. Телеф. 1881.

Г. ҐУТТЕРМАН

СИКСТУСЬКА 14.

1454 3—3

✝ Посмертні згадки.

Клим Ганкевич, емеритований професор черновецького університету помер в 83 р. життя дня 14 лютого ц. р. в Чернівцях. Похорони відбулися 16 лютого.

ОПОВІСТКИ.

Український Театр И. Стадника (вул. Шашкевича 5.)

В суботу 7. березня.

Пополуднева вистава для шкільної молоді. „ТАРТЮФ", комедія на 4 дії Молієра.

Вечером 7. год. Премієра: Новинка „СПІВЕЦЬ СВОГО ГОРЯ". Песа на 3 дії з прольогом і епільогом О. Димова. (грана в теперішньому сезоні з великим успіхом в краківськім міськім театрі).

В неділю 8. березня ц. р. пополудні о годині 3-ій „ПАЛИВОДА", комедія зі співами і танцями на 4 дії Карпенка Карого.

Вечером о год. 7·30. Премієра: „ГОРЕ БАБІЯМ!" Новинка. Фарс-мозаіка зі співами на 3 дії Зубенка. Рівночне: „НОКТЮРН", опера на 1 дію М. Лисенка.

Український Театр під дир. І. Когутяка.

Грималів (Саля Просвіта).
Субота 7. III. „Міра Ефрос".
Неділя 8. III. „Воскресення".
Хоростків.
Вівторок 10. III. „Хмара".
Середа 11. III. „Чорноморці".
Четвер 12. III. „Царевич".
П'ятниця 13. III. „Чесна Зузанна". 2—3

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:

У неділю, 8. III. м. Калуш.
У понеділок 9. III. м. Калуш.
У вівторок 10. III. м. Долина.
У середу 11. III. м. Долина. 1230 33-?

Пригадується, що Надзв. Заг. Збори Тов-а „Союз Українок" у Львові відбудуться дня 8. III. 1925 р. 9. рано в салях „Бесіди" Рутовського 22. І. пов. Порядок нарад: Передполуднем до год. 12·30; 1) Відкриття Зборів і вибір Президії. 2) Реферат організаційний і звіти філій — реф. Макухівна Ірина, 3) Фахова освіта жіноцтва — реф. Шепарович Олена. Год. 3-тя попол. 4) Головні проблєми сучасного фемінізму, 5) Внески і запити. *О. Шепарович*, голова, *Ст. Марітчак*, секретар.
1552 1—1

Загальні Збори „Українського Товариства допомоги емігрантам з України і їх родинам у Львові" відбудуться в неділю 22-го березня о 10-ій год. перед пол. в бібліотеці Тов-а „Просвіта", Ринок ч. 10, II. пов. Колиб в означеному часі не явилося вимагане статутом число членів, то без огляду на скількість присутних, відбудуться ті самі Збори годину пізнійше з правом рішання й вибору. — За Президію Тов-а: *Вол. Дорошенко*, голова, *Ів. Шендрик*, секретар. 1538 1—1

Заходом Марійського Тов-а Пань відбудуться реколекції для пань в семинарській церкві у Львові вул. Коперника ч. 36 від 16. до 22. марта ц. р. Кождого дня о год. 5. пополудни наука, по науці суплікація. 21. (субота) о год. 3. Сповідь, 22. (неділя) о 8. год. Торжественна Служба Божа, спільне св. Причастіє і закінчення реколекцій. 1542 1—2

Народний концерт в честь Шевченка заходом львівської філії „Просвіти" — відложений. Куплені карти вступу належить задержати. 1—1

Подається до відома загалу, що в часі від 15. II. до 5. III. 1925 зібрано для „Інваліда-лікаря" квоту 538·15 зол. Жертводавцям складається щиру подяку. Виказ жертв появиться 16. числі Нового Часу з дня 12. березня 1925 р. Лісти на збірки стягнено з обігу дня 5. III. Дальші жертви слати на адресу Червоної Калини, Руська 18. „Інвалід-лікар". — *Комітет.* 1—1

Касовий звіт на будову дому „Міщанського Братства" у Львові. А) Виказ датків міщан від 1. X. 1924 — 28. II. 1925. в ам. дол.: 1) Стецьків Данило 16, 2) Ясема Ілля 12, 3) Зубик Роман 9, 4) Д-р Воложин І. 5, 5) Гресяк Василь 6, 6) Студинський К. д-р проф. 2, 7) Лазорко Мих. 4, 8) Преторіюс Теод. 9, 9) Заячківський М. 7, 10) Д-р Евин Филип 5. 11) Хмелик Василь 6. 12) Невідомий 5, 13) Кезик Степан 4, 14) Кузь Василь 3, 15) Кребс Григорій 3, 16) Вовк Іван 6, 17) Чорній Ів. 5, 18) Самосій Мих. 1, 19) Д-р Даньдак Ев. 1, 20) Ройтів Евст. 5, 21) Яремович І. 2, 22) Керпяк Петро 3, 23) Березовський А. 1, 24) Онисько Ол. 6, 25) Козак Семен 2, 26) Огродник М. 5, 27) Ганудяк Гр. 5, 28) Голіян Теод. 4, 29) Глинчак Ів. 4, 30) Карабін Ів. 1, 31) Криштальський М. 1, 32) Зелінський Ст. 1, 33) Хомяк Дм. 4, 34) Балтро І. 1. 35) Лаврів Евст. 4, 36) Кривецький М. 4, 37) Пащак Онофр. 1, 38) Стець Мих. 2, 39) Борачинський А. 1, 40) о. Кашталюк Ант. 1, 41) Марчо Іван 1, 42) Авдиковичева К. 15, 43) Дейнека І. 4, 44) Стефанович О. 5, 45) Вачинський І. 1, 46) Залеський Мик. 2, 47) Гелета Теод. 2, 48) Гончар Сем. 2, 49) Горчинський Ев. 2, 50) Хоркавий Петро 1, 51) Лотоцький Ад. 4, 52) Кузьмич І. 4, 53) Д-р Брик Ів. 2, 54) Конюх Дм. 5, 55) Мартинець Е. 4, 56) Зінкевич Вол. 2, 57) Горбач Василь 1, 58) Д-р Стронціцкий А. 1, 59) Д-р Малецький Арк. 1, 60) Мацькевич Вол. 1, 61) Інсп. Лішинський І. 4, 62) Козак Иосиф 2, 63) Бохочко Volод. 1, 64) Лотоцький Ст. 1, 65) Стернюк Ів. 3, 66) Малицька Конст. 2, 67) Д-р Галан Ст. 3, 68) Сєвич О. 2, 69) Курочка Волод. 1, 70) Маґовський Гер. 2, 71) Карпінський В. 1, 72) Бабяк Павло 3, 73) Лихопатер Кирило 2, 74) Д-р Володимич Мих. 1, 75) Карчмарик Мик. 2, 76) Павлюк Марія 1, 77) Д-р Федак Ст. 7, 78) Капитяк І. 2, 79) Петрушак Вол. 1, 80) Туринський Зигф. 1, 81) Ільчишин Ів. 1, 82) Д-р Пелечецький И. 1, 83) Кучка Денис 1, 84) Пасічник Гр. 1, 85) Горбацько І. Самбір) 10, 86) Меткий Петро 1, 87) Коцан Микола 2, 88) Винницький Ев. 1. 89) Павлусевич І. (Надвірна) 1, 90) Свищ Василь 4, 91) Чорній Марія 4, 92) Чайківський А. 3, 93) Хлібкевич М. 2, 94) Буняк Порфір 2, 95) Кісілевський Яр. 1, 96) Демчук Анд. 1, 97) Павлишин Ів. 1, 98) Матусія Гр. 2, 99) Д-р Ганкевич Лев 3. Разом 308. Вид. адмін. 7. Разом 301. Б) Попередня збірка виносить 112 дол. Зіставлення: А) Збірка від 1. X. 1924 — 28. II. 1925 301. Б) Збірка попередня 112. Разом 413. У Львові 28. II. 1925 *Д. Стецьків.* 1—1

ЗУБИ на РАТИ

Зол. **25** завдаток — рата місяч. Зол. **25**

ЗАВЕДЕННЯ ДЕНТ. ТЕХН.

ЙОСИФА РАЙПАПОРТА

площа Марійська ч. 7.
над каварнею De la Paix.
ЦІНИ УМІРКОВАНІ.
1534 Роботи до **14** днів викінчується. 2—5

Лікарсько-дентист. заведення

д-ра Шимона Раппапорта і Якова Насса

ЛЬВІВ, вул. Сикстуська 17/II.

Пльомбування й виймання зубів без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті на американську систему. Пацієнтів з провінції подагоджується в найкоротшому часі. ПТ. урядовцям та студентам значна знижка. 1519 4—10

Заходом Українських Товариств у Львові

відбудеться в четвер, дня 12. березня 1925, в салі Музичного Товариства ім. Лисенка, вул. Шашкевича в 64-ті роковини смерти Т. Шевченка

КОНЦЕРТ

при співучасти Вп. Пань: Шмериновської-Приймової, С. Федорцевої, Вп. п. М. Голинського, оперового співака, Товариства „Львівський Боян" і „Бандурист".

ПРОГРАМА:

Шевченко: Заповіт.
1. Промова — п. Василь Мудрий.
2. Малицька Стеценко: „Кантата" — на міш. хор в супр. фортепяну „Львівський Боян".
3. Шевченко—Лисенко: а) „Дума", б) „Гетьмане" — п. М. Голинський.
4. а) J. Raff: „Oga con variazioni" і
б) П. Чайковський: „Дума" п. І. Шмериновська-Приймова.
5. Шевченко—Лисенко: а) „Гамалія", б) „Прескорбна дума" — на мужеський хор в супр. фортепяну — Тов-о „Бандурист".
6. Шевченко: „Неофіти", прольоґ — п. С. Федорцева.
7. G. Bizet: ?Carmen — ар'я Don José — п. М. Голинський.
8. Самійленко-Лисенко: „Кантата" — До 50 роковин смерти Т. Шевченка — на міш. хори, зі солями в супр. фортепяну — „Львівський Боян".

Фортепяновий супровід обняла Вп. п. Л. Туркевич. — **Початок о год. 7·30 веч.** — Білети продає Книгарня Наукового Тов-а ім. Шевченка, Ринок 10. 1544 1—2

СПІЛЬНИКА

глядаю до більшого інтересу промислово-автомобілевого з капіталом до **шість тисяч долярів.**

Я заграничний конструктор-механік, замешкав стало в Польщі. Маю нагоду купити один з найкращих інтересів на дуже корисних і догідних услівях. Відбір вложеного капіталу за дуже короткий час. Егзистенція життя запевнена дуже добре для цих, що вернули з Америки. Бюро денників Губіц, Краків, Ягайлонська 7. для „Автомобілевого". 1547 1—2

BECHSTEIN

Фортепяни, Піяніна, Фісгармонії дешево і на сплати. **Цінники** до диспозиції. Тел. 20—45.

КОНРАД КАІН І СИН

Львів, Коперника 16. Лише І-на фабрикати.

1403 9—10

ЦЕРКОВНІ ЦВІТИ

поручає на свята

СТЕФАНІЯ ПОГОРЕЦЬКА В СТРИЮ.

Цвіти тревалі з полотна. — Китиці на свічки менші 8 зол. пара, — середні пара 10 зол. пара і великі 12 зол. за пару. — Китиці стоячі на престіл, менші 35 зол. пара, середні красні 50 зол. — і великі 80 зол. пара. Гірлянди на образи: вузша 8 зол. — широка 10 зол. і найширша 12 зол. за метер. — **Якщо готівки нема — на сплату!** 1545 1—3

Високоповажаний Пане Фрайліх у Львові, вул. Городецька 35.

На порученя першорядних лікарів, удався я з моєю проптклиною до Вас п. Фрайліх і Ви заложили мені дуже зручно й умело свою виробу проптклинєвий бандаж та усунули цим моє терпіння, за що сердечно складаю Вам прилюдну подяку.

У Львові, дня 12 липня 1924.

о. Юліян Дзерович,
директор учительського семинаря у Львові, вул. Содова 1.
1438 3—3

Загальні Збори

кооператини з обмеж. пор. **Спілки Споживчої і щаднично-кредитової в Тернополі**, які мали відбутися дня 1. березня ц. р. а з причин від Управи незалежних не відбулися, відбудуться з тим самим порядком денним дня 22. березня 1925 р. о год. 12-ій в полудні в салі Товариства „Просвіти" в Тернополі, вул. Міцкевича
1535 2—2

ПОДЯКА.

Всім, що чимнебудь помогли мені в часі мойого перебування в вязниці на цьому місці складаю Щире Спасибі. Передовсім дуже щиро дякую Вп. п. Конрадам за безінтересовну поміч і опіку, як також Вп. п. Сави і Кучерським. Рівнож складаю щиру подяку за ласкаві безінтересовні інтервенції Вп. п. д-р Ст. Барановій й Вп. п. д-р О. Олійникові в поліційному комісаріяті й в окружному суді в Тернополі, а Вп. п. д-р Л. Ганкевичеві в апеляційному суді у Львові.
1—1 *Скоморовський Лев*, ст. прав.

ЛЬОСИ

11-ої Льотерії Клясової

ВЖЕ ДО НАБУТТЯ.

До виграння квоти: 350.000 зол. 200.000 зол. 150.000 зол. 100.000 зол. 50.000 зол. 25.000 зол. і богато інших.

Ціна: цілий льос 32 зол. половина 16 зол. чвертка 8 зол.

Порученя з провінції полагоджується відворотно.

ДІМ БАНКОВИЙ ГРІСС І ДОННЕР

1546 **Львів, 3 Мая 8.** Телеф. 414. 1—1

Дрібні оголошення.

DORKOPP-А машини до шиття поручає склад машин, Городецька 10 a.
1510 4—10

ДАХІВКУ глиняну і асбестову висилає інжинер Віщковський, Львів, вул. Новий Світ 20. 1522 2—10

АЛЬБОМ ПІСЕНЬ Лопатинського в супроводі фортепяна за 10 золотих висилає ТОРБАН, Львів, вул. Оссолінських 6.
1521 2—5

АКАДЕМИК, син священика пошукує лекції на селі з низших клас гімн. Зголошення прошу: Слави Мулькевич, Кентшинського 10. 1539 1—1

САМІТНА, вдова, середніх літ жінка, що розуміється добре на домашнім господарстві, пошукує місця господині. Зголошення б. Бюро поверненія Кречковська.
1541 1—2

‚Ignis'

ФАБРИКА МЕТАЛЕВИХ ЛІЖОК І ВКЛАДІВ ЛЬВІВ

вул. Личаківська 106
Телефон 477.

Цінники на жадання фірм даром. Для осіб приватних — за оплатою 0·50 зол. почтовими значками.
1493 2—?

За редакцію відповідає **О. Костик.** Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.